

и замисленъ манастирския пазачъ, позналъ гласа на върха Амбарица. Следъ туй всичко стихва. Всичко замира. Остава само нощта — планинската, фантастична нощъ надъ Зелениковецъ — съ синия самодивски въздухъ, съ побѣлѣлото отъ звезди величествено небе.

Ако презъ нощта улувицата вика самотно и зловещо изъ тъмнитѣ гори, на другия день надъ островърхия Купенъ ще дими едно рѣдко, разкъсано облаче, така че Купенътъ прилича на димящъ вулканъ, бѣли облаци като кораби ще минаватъ по зеленитѣ вълни на баиритѣ; гордиятъ Юмрукчалъ се забулва въ корона отъ облаци, сияещи на слънцето. Не минава много и въ планината настѣпва буря. Надъ сами върховетѣ се разиграва побѣсно стадо отъ черни облаци. Всѣки мигъ свѣткавици огнено начупватъ небесната твърдь, гърмотевици раздрусватъ върховетѣ, чува се пукотъ и гръмъ на падащи дървета, чува се нѣкакво ручене, скърцане, стенание. . . Сякашъ нѣкаква вещица е излѣзла изъ колибата си, разиграла се е изъ планината и съ зла наслада я подлага на нечовѣшки, на адски мжки.

..Гърчоветѣ преминаватъ. Изтощената планина уморено се е отпустинала и почива. Срѣдъ това тревожно затишие по едно време се долавя нѣкакъвъ шумъ; шумътъ продължително се чува — най-напредъ смѣтенъ, неопредѣленъ, а сетне все по-ясенъ и по-широкъ. Това е шумътъ на пристигащия по горитѣ дъждъ. Дъждътъ идва, вали и отминава. И следъ като си замине, въ гората дълго време още вали сѣщински дъждъ отъ стичащитѣ се капки. Изъ гората излиза, предъ сами тебъ, бѣла чиста мъгла, вие се като упоена змия, плъзва къмъ върховетѣ. Цѣлата планина дими на огнища. . .

Зелениковецъ! Кръстцитѣ! Купена! Амбарица! ..И Богъ, съячътъ и жѣтварѣтъ на вѣчната красота, Който е насипалъ въ житницитѣ на Амбарица цѣлата тая Своя непостижима, страшна красота! О, мой духъ, ти, който предъ Божията красота се разпадашъ и ставашъ негоденъ за дѣла отъ чувствителности, кѣлви прочие ненаситно отъ Господнитѣ житници! ..Ти, който като птицитѣ небесни, ни сѣнешъ, ни жънешъ и Отецъ Небесенъ се грижи за твоята храна! . .

Край И. Волень

Редакторъ: И. ВОЛЕНЪ. Художникъ-редакторъ: проф. Ст. Баджовъ.

Списание то е издание на Св. Синодъ на Българската Православна Църква

Адресъ: сп. „ДЕТСКО ЗНАМЕ“ — Св. Синодъ, София.